

Vasi Ferenc Zoltán
Arccal a tükörben

Bartis Ferencnek

Hogy gondoltad, Feri bátyám,
testvérré fogadsz, aztán meghalod
magad? Hát tudd, álló napon keresztül
bőgttem, fájtam, elmunkátlanodtam.
Mennék én is utánatok, a nagy titkokban
egyre többen vagytok –, csontszú recseg
bennem, zsigerien mélyen vagyok, már-már
öntudat- és jelentésvesztésben. És
nem segít gyógyszer, se ima, se ital.
A gyertya súlya meg úgy elnehezült,
hogy lángot se rakok rá. Tűröm étlen,
tehetetlen, sötét arccal,
morzsával szemetelt asztal mellett,
olvaslak Téged, félreteszem, olvasok
Györét, Csoórit, Oláht, Ördöghöt,
olvasom magam, és már sehogy se értem,
miből is lesznek a magyar szavak,
mekkora tornya van a csendnek,
s ha kezem megremeg, belül, kívül,
oldalvást, dőlve betegágyra, vagy
kamion alól kihalászva, méltó halála
leszek-e majd az írósnak?
Hová omlik a hallgatag test,
milyen harangot zendít a szív,
át merhetem rántani értelmem hasadt tükrén
a halálos gyöngy-magot,
a végzetes határon mi lesz a kimondott,
mi az elhallgatott? Őrzöm hangod. Talán így:
„Itt Bartis Ferenc. Rosszul vagyok. Köszönöm.”
Zúgtak a gépek. Virágot ültettem egy gyárudvaron.
Épp azon a nehéz napon.

Erdődi Gábor

Három mozgás

Csönd és üresség lesz fölöttem
Csönd és üresség lesz alattam
Most valami baj van a zajban
Egy csúf mérges gyökérre leltem

Leltem elmék háborgására
Mely most csupa záptojást szül meg
A női testek hullámozása
most csupa holtágakba fülled

De amíg fönn süt még a félhold
Bár lelkünk mély vízben imbolygó
Még megtérhet mindaz mi szép volt
Még megszülni majdan új bolygó...

Egy intim alsóneműre

(M)ágicának

Egy csipke
Itt maradt öledből
Mint virágból
Egy szírom

És most nem
Hagy nyugodni
A föld alá kerül
Akár egy halott
Szétporlik

És utánad a csönd
És csak illata
Marad a dolgoknak
Párlata – glória!

Falusi Márton

170/90

Nálad hagytam a vers kellékeit,
írni csak kellékek nélkül szabad.
Azzá tesznek, mivé elképzelik,
nincs esztétika, mi nem téged tagad.

Irtanak belőlem sugárral, lúggal,
most erős vagyok, te: legsebezhetőbb.
Vágyát veszítve is zihálva fújtat
első éjszakán begörccsölt szeretőd.

Ájulásig srófolod vérnyomásomat,
egy húron pendül ellened minden ideg.
Keringés ragad el, epébe mártogat,
érfal visszhangozza megjegyzéseiket.

Mit képzelek én, elkényeztetett egyke,
ez a szenvedély és ez a költészet?
Diplomámban telik apám, anyám kedve,
támaszkodom kocsmafalnak, söntésnek.

Szisztóle-Szkülla, Diasztóle-Kharübdisz:
szorulsz, döndülsz, két szívdobbanás foglya.
Csuklóm lüktet, erek televénye türkiz,
de nem, de nem szabadulsz kidobogva.

Csipesztől csipeszig lobog föl ékágém,
grafikonja elhúzott függönyszegély.
Így vesémbé látsz. Se bőr, se hús, lépj hátrébb,
lelkem anyagváltozása: költemény.

Nyavalyáimat diagnosztizálja,
rímtelenül még több a tébétéher.
Recseg-ropog műszerem tépőzárja,
túlpumpál a reggel mért értékeken.

Sorról sorra terhel, gyorsuló kerékpár,
kihelyezem szívverésem kamatra.
Kötélhúzó pulzusom átér, nem ér át,
ha még egyszer megrántod, elszakadna.

Csont és súlyzó

Biztatta ez, az, mint mindenki mást,
és meg sem áll, gyújt csillagról csillagra.
„Mondd szépen: á” – hangzott az elhívás,
tüzes nyelvét, jóskártyáját kicsapta.

„Szonettet írn, istentelent, merészet!”
Ellenkezett, vallotta: hasztalan.
Szerzett Napot, Holdat versébe képnek,
hitéhez őt, Istent, hisz arra van.

Fitté avanszált procc edzőteremben.
Súlyzósoron halstatti csontlelet,
hasonlat-lábszárak elföldeletlen.

Elismerésre gyúr sok szerkezet,
magasba lök bármit, csak lent heverjen –
egyszerre csont és súlyzó nem lehet.

P. Papp Zoltán

Kettős látás

mióta beléptem a körbe
csak kifelé vágyom
mióta távcsövem van
nem érdekelnek a csillagok

mióta eszmélek az életben is
csak a halál izgat
hiába hisz' e kettős látásban
elvész az elme

vers: színek villanások zenék
egy kis elemózsia e
denevérrebbenésnyi útra
így is úgy is elég

Szóképek násza

Ha van nász egyáltalán
felhőlomb suhog éjszaka van
fénykottákon ring a csönd
sötétben lopódnak a percek
iszapnehéz álmok állják el az utat

ha van kiút egyáltalán
s nem térszűkület tán mint
sikongó öröm a fájdalompalettán
ha van öröm egyáltalán
s nem csak az érzetek tűnő tánca

megszólal egy pánsíp
mögötte furulyák fuvolák
tilinkók lélegzik a dallamot
ütőhangszerek lüktetik a ritmust
a zene már kész

ha van hang egyáltalán
a némafilm ideje lejárt kép a
képtelenbe vált valami még
folytatódik veled majd nélküled

mint fiú az apát
a vers
ha van szó egyáltalán
tovább írja magát